

Nova sobota

Homilija o Matejevem evangeliju 39,3

Še z nečim je Jezus razložil, kaj je zdaj s soboto. Rekel je: *“Sin človekov je gospodar sobote,”* in je pri tem govoril o sebi. Marko pa pove, da je to izrekel o naši skupni naravi. Pravi namreč: *“Sobota je zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.”* Zakaj je bil torej kaznovan, kdor je v soboto nabiral drva?

Če bi že na začetku prezirali zapovedi, bi se jih kasneje komaj kaj držali. Na začetku je bila namreč sobota v mnogočem velikem koristna. Zaradi nje so, na primer, bili ljudje bolj prijazni in človekoljubni do bližnjih; učila jih je o božji previdnosti in stvariteljstvu. O tem govori Ezekiel: *“Postopoma jih je učil, naj se zdržijo hudega, in jih pripravljaj, da so se odpirali za duhovno.”* Ko bi jim namreč tedaj, ko ji dal postavo sobote, rekel: *“Kar je lépo, delajte ob sobotah, kar je grdo, tega ne delajte!”* ljudstvo ne bi poslušalo. Zato je prepovedal vse skupaj. *“Ničesar ne delajte,”* je rekel. Pa tudi tega se niso držali.

On sam, ki je dal postavo sobote, je potihem dal vedeti, da hoče, naj bi se zdržali samo slabih del. *“Ne delajte ničesar,”* pravi, *“razen tega, kar dela duša.”* V templju se je namreč ob sobotah vse opravljalo, in to s še večjo zavzetostjo, z dvojno delavnostjo. Tako jim je tudi prek te sence nakazoval resnico.

In nekaj tako koristnega, boš rekel, je Kristus odpravil? Nikakor ne, ampak je še pomnožil. Bil je namreč čas, ko so se prek vzvišenih stvari vzgajali o vsem, in tedaj ni bilo treba zvezati rok njemu, ki se je rešil hudega in je poletel proti vsemu dobremu. Pa se iz tega niso naučili, da je Bog vse naredil; niso se hoteli privaditi na božjo človekoljubnost, ko so bili poklicani, da jo posnemajo. *“Bodite namreč usmiljeni,”* pravi, *“kakor vaš Oče v nebesih.”*

Tisti pa, ki jim je ukazano, naj vse življenje praznujejo, nimajo nobenega dneva za poseben praznik. *Praznujmo, pa ne s starim kvasom, ne s kvasom hudobije in zla, ampak z opresniki iskrenosti in resnice.* Ni namreč treba stati blizu skrinje zaveze in zlatega oltarja tistim, pri katerih prebiva Gospod vesoljstva in se z njim menijo o vsem: v molitvi, z daritvami, po Svetem pismu, z miloščino in s tem, da ga imajo v svoji notranjosti.

Kaj je torej treba sobote njemu, ki nenehno praznuje, ki je njegova domovina v nebesih? Vselej obhajajmo praznik in ne delajmo nič slabega - to je pravi praznik. Bodimo pozorni na duhovne reči, posvetne pa naj se odmaknejo od nas. Vzemimo si čas za duhovno in odmaknimo roke od grabežljivosti ter zadržimo telo od odvečnih in nekoristnih opravil, ki so nekoč stiskala hebrejsko ljudstvo v Egiptu. Tisti, ki zbiramo zlato, se namreč nič ne razlikujemo od njih, ki so grabili blato, delali opeke in nabirali slamo ter bili pri tem še bičani.

Tudi zdaj namreč hudič ukazuje delati opeko kot nekoč faraon. Kaj pa je zlato drugega kot blato? Kaj drugega srebro kot slama? Kot slama namreč srebro podžiga poželjivost; kot blato zlato omadežuje njega, ki ga ima. Zato nam ni poslal Mojzesa iz puščave, ampak Sina iz nebes. Če po njegovem prihodu ostaneš v Egiptu, te bo doletelo isto kot Egipčane. Če pa boš zapustil Egipt in odšel z duhovnim Izraelom, boš videl vse tiste čudovite stvari.

PG 57, 436-437

Prevedel fr. Miran Špelič ofm

Janez Krizostom (ok. 350-407), carigrajski patriarh, ki si je s svojim velikim govorniškim darom zaslužil priimek Zlatousti, je bil izredno pozoren do ubogih. Zanje se je nenehno zavzemal, ni pa prenašal dvornih spletk. Padel je v nemilost na dvoru in umrl v izgnanstvu.